YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

17 päivänä tammikuuta 2008 *

Asiassa C-246/06,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Espanja) on esittänyt 7.4.2006 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 2.6.2006, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Josefa Velasco Navarro

vastaan

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský ja T. von Danwitz (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Slovenian hallitus, asiamiehenään M. Remic,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään J. Enegren ja R. Vidal Puig,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee työntekijöiden suojasta työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa 20.10.1980 annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY (EYVL L 283, s. 23), sellaisena kuin se on muutettuna 23.9.2002 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/74/EY (EYVL L 270, s. 10; jäljempänä direktiivi 80/987), tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Velasco Navarro ja Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (palkkaturvalaitos, jäljempänä Fogasa) ja jossa on kyse siitä, että viimeksi mainittu kieltäytyi maksamasta toissijaisen vastuunsa nojalla asianomaiselle korvausta perusteettomasta irtisanomisesta, jonka kohteeksi tämä oli joutunut, kun tästä korvauksesta oli sovittu Velasco Navarron ja hänen työnantajansa välisellä, tuomioistuimen vahvistamalla sovinnolla.

Asiaa koskeva säännöstö

Yhteisön säännöstö

3 Direktiivin 80/987 1 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”tätä direktiiviä sovelletaan työntekijöiden työsopimuksista tai työsuhteista johtuviin saataviin työnantajalta, joka on 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla maksukyvytön”.

4 Saman direktiivin 2 artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että direktiivillä ei ole vaikutusta siihen, miten kansallisessa lainsäädännössä määritellään käsitteet ”työntekijä”, ”työnantaja”, ”palkka”, ”saavutettu oikeus” ja ”tulevaisuuteen kohdistuva oikeus”.

5 Direktiivin 80/987 3 artiklan 1 kohdan alkuperäisessä versiossa säädettiin seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on, jollei 4 artiklasta muuta johdu, toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että palkkaturvajärjestelmät turvaavat maksun työntekijöiden työsopimuksista tai työsuhteista johtuvista maksamatta olevista palkkasaatavista tiettyä päivää edeltävältä ajalta.”

6 Direktiivin 80/987 alkuperäisen 3 artiklan 1 kohdan tultua muutetuksi direktiivillä 2002/74 siitä on tullut 3 artiklan ensimmäinen kohta, jossa säädetään nyt seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta palkkaturvajärjestelmät turvaavat, jollei 4 artiklasta muuta johdu, työsopimuksista tai työsuhteista, myös työsuhteen päättymisen yhteydessä maksettavasta erorahasta, jos tästä on säädetty kansallisessa lainsäädännössä, johtuvien maksamatta olevien työntekijöiden saatavien suorituksen.”

7 Direktiivin 2002/74 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa todetaan seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 8 päivää lokakuuta 2005. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Niiden on sovellettava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja säännöksiä työnantajan maksukyvyttömyystilanteissa, jotka ilmenevät näiden säännösten voimaantulopäivän jälkeen.”

8 Direktiivi 2002/74 tuli sen 3 artiklan mukaan voimaan 8.10.2002.

Espanjan säännöstö

9 Työntekijöiden asemasta annetun lain (Ley del Estatuto de los Trabajadores) muutetun tekstin hyväksymisestä 24.3.1995 annetun kuninkaan asetuksen (Real Decreto Legislativo) 1/1995 (BOE nro 75, 29.3.1995, s. 9654), sellaisena kuin se on muutettuna 19.12.1997 annetulla lailla 60/1997 (BOE nro 304, 20.12.1997, s. 37453; jäljempänä työntekijöiden asemasta annettu laki), 33 §:n 1 ja 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”1. Palkkaturvalaitos – – maksaa työntekijöille heidän erääntyneet palkkasaatavansa yrittäjän maksukyvyttömyys-, maksujen keskeyttämis-, konkurssi- tai velkasaneeraustilanteessa.

Edellisessä kohdassa tarkoitettuna palkkana pidetään rahamäärää, joka sovintoasiakirjassa tai tuomioistuimen päätöksessä tunnustetaan palkaksi kaikilla 26 §:n 1 momentissa tarkoitetuilla perusteilla, sekä toimivaltaisen tuomioistuimen mahdollisesti myöntämää täydentävää salarios de tramitación -korvausta [joka kattaa oikeudenkäyntimenettelyn aikaiset palkat] – –

2. Edellisessä momentissa tarkoitetuissa tapauksissa palkkaturvalaitos maksaa korvaukset, jotka työntekijöille on myönnetty tuomiossa tai hallinnollisessa päätöksessä irtisanomisen tai sopimuksen päättymisen vuoksi tämän lain 50 §:n, 51 §:n ja 52 §:n c momentin mukaisesti enintään yhden vuoden ajalta siten, että laskemisperustana oleva päiväpalkka ei saa ylittää lakisääteisen vähimmäispalkan kaksinkertaista määrää.

– –”

10 Fogasan työntekijöiden asemasta annetun lain 33 §:n 2 kohdan nojalla maksamiin korvauksiin kuuluu perusteettoman irtisanomisen johdosta suoritettava korvaus, josta säädetään mainitun lain 56 §:n 1 momentissa seuraavaa:

”1. Kun irtisanominen todetaan perusteettomaksi, työnantaja voi viiden päivän kuluessa tuomion tiedoksiannosta joko ottaa työntekijän takaisin palvelukseensa ja maksaa tälle tämän momentin b kohdassa tarkoitetun salarios de tramitación -summan tai maksaa seuraavat summat, jotka on vahvistettava tuomiolla:

a) 45 päivän palkkaa vastaava korvaus kultakin palvelusvuodelta, jolloin alle vuoden kestäneet jaksot lasketaan kuukausittaisena suhdelukuna, enintään 42 kuukausipalkkaan asti;

b) erääntyneiden palkkojen yhteenlaskettua summaa vastaava summa irtisanomispäivästä perusteettoman irtisanomisen toteavan tuomion tiedoksiantoon asti tai siihen asti, että työntekijä on saanut uuden työpaikan, jos tämä palvelukseenotto edeltää tuomion julistamista ja jos työnantaja esittää selvityksen maksetuista summista niiden vähentämiseksi salarios de tramitación -summasta.

Työnantajan on edelleen suoritettava työtekijän sosiaaliturvamaksut edellä b kohdassa tarkoitettua palkkaa vastaavana ajanjaksona.”

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymykset

11 Pääasian kantaja Velasco Navarro kuului Camisas Leica SL:n (jäljempänä Camisas Leica) henkilökuntaan 28.5.1998–27.12.2001. Kyseinen yhtiö irtisanoi hänet 27.12.2001

12 Velasco Navarro ja Camisas Leica tekivät 13.5.2002 tuomioistuimen vahvistaman sovinnon, jonka mukaan mainittu yhtiö yhtäältä myönsi Velasco Navarron irtisanomisen perusteettomaksi ja toisaalta sitoutui suorittamaan Velasco Navarrolle työntekijöiden asemasta annetun lain 56 §:ssä säädettyä irtisanomiskorvausta ja salarios de tramitación -korvausta.

13 Sen tuomion perusteella, jonka mainittu tuomioistuin antoi 5.3.2003 Camisas Leican vaatimuksesta ja jossa se totesi Camisas Leican olevan väliaikaisesti maksukyvytön, Velasco Navarro vaati Fogasaa suorittamaan kyseisen korvauksen ja salarios de tramitación -summan, joita hänen aiempi työnantajansa ei ollut maksanut hänelle.

14 Fogasa suostui maksamaan pääasian kantajalle 3 338,88 euroa salarios de tramitación -summana mutta katsoi, ettei Velasco Navarrolla ollut oikeutta siihen 2 696,89 euron suuruiseen määrään, jota tämä oli vaatinut irtisanomiskorvauksena, koska tällaista summaa ei ollut vahvistettu tuomiolla tai muulla tuomioistuimen päätöksellä.

15 Velasco Navarro riitautti Juzgado de lo Social Único de Algecirasissa sen, että Fogasa kieltäytyi maksamasta hänelle mainittua irtisanomiskorvausta.

16 Kansallisen tuomioistuimen ennakkoratkaisupäätöksensä perusteluissa esittämien selvitysten mukaan Espanjan lainsäädännössä eli työntekijöiden asemasta annetun lain 33 §:n 2 momentissa säädetään velvollisuudesta maksaa työsuhteen päättymisen johdosta suoritettavia korvauksia ainoastaan, jos irtisanomisen tai työsopimuksen päättymisen johdosta irtisanotuilla työntekijöillä on tuomiossa tai hallintopäätöksessä todettu olevan niihin oikeus.

17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että edellä mainittu kansallinen säännös on ristiriidassa yhteisön yhdenvertaisuusperiaatteen kanssa, sellaisena kuin se on vahvistettu yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä ja erityisesti asiassa C-177/05, Guerrero Pecino, 13.12.2005 annetun määräyksen 30 kohdassa (Kok. 2005, s. I-10887). Tämän oikeuskäytännön mukaan samanluonteisia korvauksia, joista on määrätty tuomioistuimen vahvistamalla sovinnolla, on myös pidettävä direktiivin 80/987 3 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuna erorahana.

18 Mainittu tuomioistuin toteaa, että direktiivi 2002/74 oli jo voimassa silloin, kun se totesi Camisas Leican maksukyvyttömäksi 5.3.2003. Se katsoo, että vaikka kyseisen direktiivin täytäntöönpanolle asetettu määräaika on päättynyt 8.10.2005, Espanjan lainsäätäjä ei ole ryhtynyt toimenpiteisiin direktiivin panemiseksi täytäntöön, koska se on vakuuttunut siitä, että Espanjan kansallinen lainsäädäntö, joka on ollut voimassa 21.12.1997 alkaen, on täysin direktiivin vaatimusten mukainen.

19 Kansallinen tuomioistuin toteaa tämän perusteella, ettei näin ollen voida vahvistaa, että Espanjan kuningaskunta olisi 8.10.2005 mennessä pannut täytäntöön direktiivin 2002/74, koska kansallinen lainsäädäntö oli puutteellinen.

20 Samainen tuomioistuin toteaa vielä, että Fogasa vetosi kyseisessä tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa siihen, että Velasco Navarro ei voi vedota direktiiviin 2002/74 eikä edellä mainitussa asiassa Guerrero Pecino annetusta määräyksestä ilmenevään kyseisen direktiivin tulkintaan, koska Camisas Leican väliaikaista maksukyvyttömyyttä koskeva tuomio kylläkin annettiin sen jälkeen, kun kyseinen direktiivi tuli voimaan 8.10.2002, mutta joka tapauksessa ennen 8.10.2005, johon mennessä jäsenvaltioiden tuli toteuttaa direktiivin täytäntöönpanotoimenpiteet.

21 Juzgado de lo Social Único de Algeciras on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Kun ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on todennut kansallisessa lainsäädännössä olevien puutteiden johdosta, että mainittu lainsäädäntö ei 8.10.2005 mennessä ollut direktiivin 2002/74 ja yhteisöjen tuomioistuimen [edellä mainitussa asiassa Guerrero Pecino] antamassaan määräyksessä mainitusta direktiivistä (yhteisön yhdenvertaisuusperiaatteeseen nähden) vahvistaman tulkinnan mukainen, onko sen katsottava, että direktiivillä on välitön oikeusvaikutus valtion palkkaturvalaitokseen Fogasaan nähden edellä mainittua päivää seuraavasta päivästä alkaen (9.10.2005)?

2) Jos edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko direktiivillä 2002/74 välitön oikeusvaikutus siitä syystä, että direktiivi on työntekijän kannalta edullisempi ja velvoitteensa puutteellisesti täyttäneen jäsenvaltion kannalta epäedullisempi, myös tilanteessa, jossa maksukyvyttömyys on todettu tuomioistuimen vahvistamalla sovinnolla, josta ei ole mainintaa edellä mainitussa puutteellisessa lainsäädännössä, direktiivin voimaantulopäivän (8.10.2002) ja sen määräpäivän (8.10.2005) välisenä aikana, johon mennessä Espanjan valtion olisi pitänyt saattaa voimaan kaikki direktiivin säännösten täytäntöönpanon edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

22 Näillä kahdella kysymyksellään kansallinen tuomioistuin tiedustelee, onko direktiivin 80/987, kun sitä ei vielä ole saatettu osaksi jäsenvaltion kansallista oikeusjärjestystä, 3 artiklan ensimmäisellä kohdalla välitön oikeusvaikutus, ja jos on, mistä päivästä lähtien mainittuun säännökseen voidaan vedota välittömästi Fogasan kaltaista laitosta vastaan. Koska molemmilla näistä kysymyksistä pyritään pääpiirteissään selvittämään, voiko mainitulla säännöksellä olla välitön oikeusvaikutus sen voimaantulopäivän ja täytäntöönpanolle asetetun määräajan päättymispäivän välisenä aikana, kysymyksiä on syytä tarkastella yhdessä.

23 Kansallinen tuomioistuin esittää nämä kaksi kysymystä edellä mainitussa asiassa Guerrero Pecino annetun määräyksen perusteella. Vaikka yhteisöjen tuomioistuin tulkitsi mainitussa asiassa direktiiviä 80/987 saman kansallisen tuomioistuimen pyynnöstä, joka on saattanut nyt käsiteltävänä olevan asian yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ja saman maksukyvyttömyystilanteen osalta, se on kuitenkin – kuten mainitun määräyksen 23 kohdassa täsmennetään – esittänyt tulkintansa ainoastaan sitä tilannetta silmällä pitäen, että direktiivi 2002/74 on jo pantu täytäntöön kansallisessa oikeudessa asiaankuuluvaan päivään mennessä, minkä selvittäminen kuului kansalliselle tuomioistuimelle.

24 Pääasiassa ennakkoratkaisupäätöksen perusteluista ilmenee, että kansallisen tuomioistuimen mukaan direktiiviä 2002/74 ei ollut saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä vielä kyseisen direktiivin täytäntöönpanolle asetetun määräajan päättyessä 8.10.2005 (ks. vastaavasti asia C-6/07, komissio v. Espanja, tuomio 29.11.2007, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

Direktiivin 80/987 3 artiklan ensimmäisen kohdan välitön oikeusvaikutus

25 Jos jätetään huomiotta niiden edellytysten tutkiminen, joiden on täytyttävä, jotta direktiivin säännökseen, jota ei ole vielä pantu täytäntöön tai joka on pantu

täytäntöön puutteellisesti, voidaan vedota kansallisessa tuomioistuimessa (ks. asia C-62/00, Marks & Spencer, tuomio 11.7.2002, Kok. 2002, s. I-6325, 25 kohta ja asia C-430/04, Feuerbestattungsverein Halle, tuomio 8.6.2006, Kok. 2006, s. I-4999, 28 ja 29 kohta), vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu, että direktiivillä voi olla välitön oikeusvaikutus vasta sen määräajan päätyttyä, joka on asetettu direktiivin saattamiseksi osaksi jäsenvaltioiden oikeusjärjestystä (asia C-316/93, Vaneetveld, tuomio 3.3.1994, Kok. 1994, s. I-763, 16 kohta ja asia C-348/98, Mendes Ferreira ja Delgado Ferreira, tuomio 14.9.2000, Kok. 2000, s. I-6711, 33 kohta).

26 Nyt esillä olevassa asiassa täytäntöönpanolle asetettu määräaika päättyi direktiivin 2002/74 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan 8.10.2005. Pääasian selvittämisen kannalta on tutkittava, voidaanko mainitun direktiivin mahdolliseen välittömään oikeusvaikutukseen vedota kyseisen päivämäärän jälkeen sellaisten tosiseikkojen osalta, jotka olivat tapahtuneet ennen tätä määräpäivää. Camisas Leican maksukyvyttömyys todettiin nimittäin 5.3.2003, eli ennen mainitun direktiivin täytäntöönpanolle asetetun määräajan päättymispäivää, ja pääasian kantaja on pitänyt mainitun päivän jälkeen Fogasaan nähden voimassa hakemuksen, joka koskee maksukyvyttömyyteen perustuvaa saatavaa, joka hänellä on irtisanomiskorvauksen osalta.

27 Tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä (ks. vastaavasti asia C-156/91, Hansa Fleisch Ernst Mundt, tuomio 10.11.1992, Kok. 1992, s. I-5567, 20 kohta ja em. asia Vaneetveld, tuomion 18 kohta) voidaan päätellä, että jos jäsenvaltio ei ole pannut direktiiviä 2002/74 täytäntöön asetetussa määräajassa, sen mahdolliseen välittömään oikeusvaikutukseen voidaan 8.10.2005 alkaen vedota vain mainitun päivämäärän jälkeen syntyneeseen maksukyvyttömyyteen liittyen, eikä tilanne pääasiassa ole näin.

28 Tähän liittyen on huomattava, että vaikka jäsenvaltioilla tosin oli velvollisuus saattaa kansalliset säännöksensä yhdenmukaisiksi direktiivin 2002/74 kanssa 8.10.2005

mennessä, niillä on kuitenkin mainitun direktiivin 2 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan velvollisuus soveltaa näitä säännöksiä ainoastaan maksukyvyttömyystilanteisiin, jotka ilmenevät näiden säännösten voimaantulopäivän jälkeen.

29 Niinpä direktiivin 2002/74 säännösten piiriin voivat kuulua vain sellaiset maksukyvyttömyystilanteet, jotka ovat ilmenneet joko direktiivin täytäntöönpanon jälkeen, mukaan luettuna ennen täytäntöönpanolle asetetun määräajan päättymistä ilmenneet tilanteet, tai täytäntöönpanon puuttuessa sitä varten asetetun määräajan päätyttyä ilmenneet tilanteet.

30 Tästä syystä esitettyihin kysymyksiin on vastattava siten, että siinä tapauksessa, että direktiiviä 2002/74 ei ollut saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä 8.10.2005 mennessä, direktiivin 80/987 3 artiklan ensimmäisen kohdan mahdolliseen välittömään oikeusvaikutukseen ei voida missään tapauksessa vedota ennen mainittua päivämäärää ilmenneeseen maksukyvyttömyyteen liittyen.

Yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaaminen

31 Vaikka yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyt kaksi kysymystä koskevatkin sanamuotojensa puolesta ainoastaan direktiivin 80/987 3 artiklan ensimmäisen kohdan välitöntä oikeusvaikutusta, direktiivin 2002/74 voimaantulopäivän ja sen täytäntöönpanolle asetetun määräpäivän välisen ajanjakson osalta on muistutettava, että silloin, kun kansallinen säännöstö kuuluu yhteisön oikeuden soveltamisalaan, yhteisöjen tuomioistuimen, jolle on esitetty ennakkoratkaisupyyntö, on esitettävä kansalliselle tuomioistuimelle kaikki sellaiset tulkintaan liittyvät seikat, jotka ovat tarpeen, jotta kansallinen tuomioistuin voisi arvioida, onko kansallinen lainsäädäntö yhteensopiva

perusoikeuksien kanssa, joiden noudattamista yhteisöjen tuomioistuin valvoo (ks. vastaavasti asia C-442/00, Rodríguez Caballero, tuomio 12.12.2002, Kok. 2002, s. I-11915, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja asia C-276/01, Steffensen, tuomio 10.4.2003, Kok. 2003, s. I-3735, 70 kohta).

32 Vaikka täten jäsenvaltioilla on vapaus direktiivin 80/987 rajoissa olla säätämättä kansallisessa oikeusjärjestyksessään takeista irtisanomiskorvausten maksamiseksi, koska mainitun direktiivin 3 artiklan ensimmäiseen kohtaan ei sisälly mitään tämänsisältöistä velvoitetta, kansallinen säännöstö, jossa säädetään tällaisista takeista, on kuitenkin direktiivin 2002/74 voimaantulopäivästä eli 8.10.2002 lähtien tullut yhteisön lainsäädännön soveltamisalan piiriin sikäli kuin kyse on sen soveltamisesta mainitun voimaantulopäivän jälkeen tapahtuneisiin tosiseikkoihin (ks. vastaavasti asia C-81/05, Cordero Alonso, tuomio 7.9.2006, Kok. 2006, s. I-7569, 31 ja 32 kohta). Tämän perusteella kyseisen kansallisen säännöstön on tuosta hetkestä lähtien oltava sellaisten yleisten periaatteiden ja perusoikeuksien mukainen, joihin kuuluvat erityisesti yleinen yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaate ja joiden noudattamista yhteisöjen tuomioistuin valvoo (ks. em. asia Rodríguez Caballero, tuomion 31 ja 32 kohta).

33 On muistutettava, että työntekijöiden asemasta annetun lain 33 §:n 2 momentissa säädetään tällaisista takeista työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa eräiden irtisanomiseen tai työsopimuksen päättymiseen perustuvien, mainitussa laissa säädettyjen korvausten osalta.

34 Tämän seurauksena on todettava, että mainittu kansallinen säännös kuuluu direktiivin 2002/74 voimaantulon jälkeen direktiivin 80/987 3 artiklan ensimmäisen kohdan ja täten yhteisön oikeuden soveltamisalaan. Näin ollen sen on tuosta hetkestä lähtien oltava yhteisön oikeusjärjestyksessä tunnustettujen yleisten periaatteiden ja perusoikeuksien mukainen (ks. vastaavasti em. asia Cordero Alonso, tuomion 37 kohta).

35 Tästä syystä kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on edellä mainittuja yleisiä periaatteita ja perusoikeuksia, sellaisina kuin yhteisöjen tuomioistuin on niitä tulkinnut, ja erityisesti yhdenvertaisuusperiaatetta noudattaen tulkita pääasiassa esillä olevaa kansallista säännöstöä (ks. vastaavasti em. asia Guerrero Pecino, määräyksen 30 kohta ja em. asia Cordero Alonso, tuomion 38 kohta).

36 Mitä tulee viimeksi mainittuun periaatteeseen, jonka mukaan toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei saa kohdella eri tavalla, ellei tällaista eroa voida objektiivisesti perustella, yhteisöjen tuomioistuin on pääasiassa kyseessä olevan säännöstön osalta todennut, että perusteettomasti irtisanottujen työntekijöiden tapaukset ovat toisiinsa rinnastettavia tapauksia siltä osin kuin heillä on oikeus korvaukseen tilanteessa, jossa heitä ei oteta takaisin palvelukseen (ks. em. asia Rodríguez Caballero, tuomion 33 kohta ja asia C-520/03, Olaso Valero, tuomio 16.12.2004, Kok. 2004, s. I-12065, 34 ja 35 kohta).

37 Yhteisöjen tuomioistuin totesi perusteluissaan lisäksi, että asiassa ei ollut esitetty mitään sellaista vakuuttavaa väitettä, jolla voitaisiin perustella se, että kohdellaan eri tavalla niitä saatavia, jotka vastaavat tuomiossa tai hallinnollisessa päätöksessä myönnettyjä perusteettomasta irtisanomisesta maksettavia korvauksia, ja niitä saatavia, jotka vastaavat tuomioistuimen vahvistamassa sovittelumenettelyssä vahvistettuja perusteettomasta irtisanomisesta maksettavia korvauksia, ja päätyi tästä syystä siihen johtopäätökseen, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännöstö on ristiriidassa yhdenvertaisuusperiaatteen kanssa, jos siinä suljetaan viimeksi mainitut saatavat palkkaturvajärjestelmän vastuun ulkopuolelle (ks. vastaavasti em. asia Olaso Valero, tuomion 36 ja 37 kohta).

38 On vielä lisättävä, että tällaisen syrjinnän esiintyessä yhdenvertaisuusperiaatteen noudattaminen voidaan varmistaa vain antamalla – siihen saakka, kunnes kansallinen lainsäätäjä on pannut direktiivin asianmukaisesti täytäntöön – epäedullisessa asemassa olevaan ryhmään kuuluville henkilöille samat edut kuin etuoikeutettuun ryhmään kuuluville (em. asia Rodríguez Caballero, tuomion 42 kohta ja em. asia Cordero Alonso, tuomion 45 kohta).

39 Edellä esitetystä seuraa, että jos kansallinen säännöstö kuuluu direktiivin 80/987 soveltamisalaan, kansallisen tuomioistuimen on tilanteessa, jossa on kyse direktiivin 2002/74 voimaantulopäivän ja sen täytäntöönpanolle asetetun määräajan päättymispäivän välillä ilmenneestä maksukyvyttömyystilanteesta, taattava, että kyseistä kansallista säännöstöä sovelletaan syrjintäkiellon periaatteen mukaisesti, sellaisena kuin tämä periaate on tunnustettu yhteisön oikeusjärjestyksessä.

Oikeudenkäyntikulut

40 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Siinä tapauksessa, että työntekijöiden suojaa työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY muuttamisesta 23.9.2002

annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2002/74/EY ei ollut saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä 8.10.2005 mennessä, työntekijöiden suojasta työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa 20.10.1980 annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2002/74, 3 artiklan ensimmäisen kohdan mahdolliseen välittömään oikeusvaikutukseen ei voida missään tapauksessa vedota ennen mainittua päivämäärää ilmenneeseen maksukyvyttömyyteen liittyen.

2) **Jos kansallinen säännöstö kuuluu direktiivin 80/987, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2002/74, soveltamisalaan, kansallisen tuomioistuimen on tilanteessa, jossa on kyse viimeksi mainitun direktiivin voimaantulopäivän ja sen täytäntöönpanolle asetetun määräajan päättymispäivän välillä ilmenneestä maksukyvyttömyystilanteesta, taattava, että kyseistä kansallista säännöstöä sovelletaan syrjintäkiellon periaatteen mukaisesti, sellaisena kuin tämä periaate on tunnustettu yhteisön oikeusjärjestyksessä.**

Allekirjoitukset